

tage Fremskridt, som ere langt ringere end dem, vi vilde være med til at give dem.

Jeg beklager, som sagt, at Resultatet af den Forhandling, som er ført med det andet Ting, har ført til det Resultat, som her foreligger. Men da den højtærede Minister, som er radikal, og et Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse, som er Socialdemokrat, finde, at vi maa nøjes med dette Resultat, ja, saa kunne vi andre jo ikke stritte imod. Det kan nemlig ikke nytte noget i dette Øjeblik, naar de have Højre paa deres Side, og det have de jo, det have vi hørt af Højres Ordfører. Naar de Radikale og Socialdemokraterne med Flertal kunne sætte Sagen igennem, saa siger jeg: Herregud, lad dem gøre det. Men det er deres Resultat, ikke vort.

Jacob Christensen: Paa Foranledning af de Udtalelser, som det ærede Medlem, der sidst talte, fremsatte, vil jeg sige, at naar der er Tale om Skattespørgsmaal, og man nu fra den Side vil bebrejde os, at vi tage de smaa Fremskridt og siger, at naar vi faa dette lille Fremskridt, maa vi ikke gøre os Haab om, at vi i en nær Fremtid kunne faa de store, forekommer det mig, at det ærede Medlem og hans Partifæller netop i Aar i Skattespørgsmaal have anvist os den Vej, som vi som en sidste Udvej forsøge at gaa, idet de igennem deres Forslag til Ændring af Skattelovene netop have hævdet, at det var smaa Fremskridt, vi skulde vinde ved Ændringer i Ejendomsskylden, i Statstilskuddet til Kommunerne o. s. v., og man vilde ikke, fordi man gennemførte disse Ændringer, have fastslaaet, at vi skulde opgive den gennemgribende Reform af hele vort Beskatningsvæsen, det var blot saadanne smaa nødvendige Reforme, som kunde være gavnlige, indtil vi kunde naa frem til en større Revision. Naar man hævder dette, hvor der er Spørgsmaal om Ændringer i Ejendomsskyldloven og om en anden Fordeling af Statstilskuddet til Kommunerne, maa jeg mene, at det vil være fuldt forsvarligt at anvende en lignende Betragtningssmaaede ogsaa overfor et Spørgsmaal som dette, naar det fra alle Sider erkendes, at Københavns Kommunalbestyrelse maa have andre Beskatningsregler, hvis det skal lykkes den at føre hele det kommunale Styre ind i et sundere Spor, end det er i for Øjeblikket, hvor man maa dække nødvendige løbende Udgifter med Laan. Det forekommer mig derfor, at den Indvending, det ærede Med-

lem har rejst imod vor Stilling til dette Lovforslag, hvis den er rigtig, ogsaa maa ramme ham selv, og at hvis vi ved Vedtagelsen af dette Lovforslag skyde den gennemgaaende Revision af Skattelovene ud i en fjern Fremtid, saa maa det ærede Medlem og hans Meningsfæller ved deres smaa Ændringer til de andre Skattelove have medvirket til et lignende Resultat.

I øvrigt erkender jeg, at de Ændringer, som her ske i den nugældende kommunale Beskatning i København, ikke ere tilfredsstillende, og at de navnlig slet ikke kunne virke tilfredsstillende i den Retning, som alt er omtalt, at de nemlig skulde forhindre det, som nu i saa høj Grad er Tilfældet, at København virker som Skattely for velhavende i det øvrige Land. Ser man efter, hvorledes Virkningen bliver og sammenholder man Resultatet med Virkningen af de Skatteregler, som gælde ude i Provinserne, vil det vise sig, at det ikke er ganske rigtigt, hvad der i Højres Presse og af Højres Ordførere i Landstinget er gjort gældende, at naar vi fik dette gennemført for Københavns Vedkommende, havde København en tilsvarende Skatteordning som den, der findes ude i Provinserne. Det er en absolut uholdbar Paa-stand. „Berlingske Tidende“ for i Aftes skriver blandt andet: „Ved Landstingets Ændringer i Regeringsforslaget om den københavnske Indkomstskat er der nu tilvebragt en til det øvrige Lands Skatteordning svarende Spændvidde i Skalaen, idet den laveste Skat er 1,1 pCt., nemlig 8 Kr. 80 Øre af en Indtægt paa 800 Kr., og den højeste er 5,5 pCt. eller 22,000 Kr. af en Indtægt paa 400,000 Kr.“. Og endnu værre Anskuelser bleve fremsatte af Højres Ordfører i Landstinget, som endda tidligere har været Indenrigsminister. Han udtalte under Forhandlingerne, at hvis vi overførte vore kommunale Beskatningsregler paa København, vilde med 2 Kr. 40 Øre af 800 Kr. Skatten af 200,000 Kr. ikke kunne overstige 3,200 Kr. Det er jo en aldeles fejlagtig Opfattelse, der blandt andet viser, at det meget skattede Medlem indenfor Højre ikke har gjort sig den Ulejlighed at gøre sig bekendt med, at der ude i Provinserne er en Indtægt, som falder ind under det frie Skøn, nemlig i Landkommunerne paa 800 Kr. og i Købstæderne paa 1,000 Kr.

Men for med et eneste Tal at slaa denne Paa-stand til Jorden skal jeg fremdrage et Eksempel fra en Købstad, Horsens, hvor vi netop kunne finde dette Be-